

Milado, lásko moje,

Truchlivý mám dnes večer. Už mě ani četba občanských zásad a nařízení Strany netěší. Zkoušel jsem různé kratochvile, abych se v těch chmurách rozptýlil. Posuď sama:

Nechal jsem si přidělit deset pépěček, všechno matky a děti, aby vykopaly za mým domem hlubokou jámu. A deset dalších, aby ji zase zahrabaly. Radost jsem z toho neměl žádnou. Jen mi přišla díky od referenta, že pilně pomáhám integraci.

Tak jsem se vplížil na lékařské středisko, pomíchal antikoncepční vakcíny a pak se díval, jak zničené matky stojí ve frontě na potrat a pláčou. Radost jsem z toho neměl žádnou. Jen mi přišlo potvrzení na mé vlastní dítě, o které jsme spolu, drahá Milado, žádali před dvaceti lety.

Můj splín už byl dokonce tak velký, že jsem se vydal na návštěvu k našim známým. Přišel jsem nevhod, řekli známí, že prý večerí. Byl jsem tak rozladěn, že jsem na úřadě nahlásil podezření z neharmonického vztahu v jejich rodině. Radost jsem z toho neměl žádnou, ale nyní je alespoň mohu oba vidat pod oknem, kde uklízí odpadky s ostatními pépěčky.

Zkoušel jsem žádat o novou práci, abych se mohl přestěhovat z místa, kde žiji. Všechno mi Tě tady připomíná. Radost jsem z toho neměl žádnou, protože na novou práci prý mám nárok, až mi bude sto dvacet let.

Tak tu sedím sám a píšu tyhle řádky. Truchlím pro Tebe, Milado, lásko moje. Truchlím za to, že nemůžu být s Tebou. Truchlím za to, že se v tomhle Státě nikdo neptá, kam jsi zmizela. Že mi nikdo neřekne, co se s Tebou stalo. Moc mi scházíš.

Až dopíšu tenhle list, rozvěsím ho po celém městě, aby si ho každý mohl přečíst. Aby každý pochopil, jak se cítím. Víím, že referent z toho nebude mít radost žádnou, ale zaslouží si to. Každý z nich si zaslouží to nejhorší za to, že mi Tě vzali.

Miluju Tě, Milado.

Alois